

У тридцять літ ти тільки народився

Василь Стус

У тридцять літ ти тільки народився,
аби збагнути: мертвий ти єси
у мертвім світі. І нема нікого
окож. Ти тільки сам. І — мрець єси.
Хіба що так: недозволенний простір
живого духу кличе самосмерть
подобою життя. Це — на початку.
А далі вже — й убійництвом. Проте
природа розправляєється простіше.
Бо плоть твоя сплюндрована до тебе
І дух тобі спотворили давно.
Поневажаю індивідуальність —
справіковий набуток лихоліть.
Отож — бреди назад. І скільки сили
простуй назад. Бо тільки там життя —
ще до народження. Із світу імітацій —
вповзи у кожну з вимінених шкур.
Простуй назад — в народження вертайся,
де щастя глупства, смороду і тьми,
І там витворюй рай. Там так і треба:
людина має спати — отже й спить,
белькочучи якісь слова спросоння.
Земля укрилась панцирем, немов
стара, давно оглухла черепаха,
а ти на ній, мов кузочка мала,
що творить сталий світ на збіглій хвилі.
Нівроку, відмолоджується смерть.